

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa Joanny Z.
przeciwko Barbarze J., Jerzemu W.
o ustalenie, odprawę, odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 lutego 2010 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 17 kwietnia 2009 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 900 zł
(dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, XII Wydziału, z dnia 17 kwietnia 2009 r. Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej wskazała naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 22, 25¹, 29, 55 § 1¹ i art. 94³ k.p. oraz art. 8 ust. 1 pkt. 1 ustawy o tzw. grupowych zwolnieniach oraz przepisów postępowania – art. 233 § 1 i k.p.c. Jako jedyną okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli okoliczności te nie zachodzą Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., uprawniony jest do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej podniesione zostały takie same zarzuty jak w postępowaniu apelacyjnym. Nie zostały w niej sformułowane zagadnienia prawne, nie podniesiono potrzeby wykładni przepisów czy nieważności postępowania. Sądy obu instancji dokonały poprawnej wykładni przepisów art. 22 k.p. i uznały, że powódkę nie łączył z pozwanymi stosunek pracy. Wywody skargi kasacyjnej ograniczają się do polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego w kwestii zaistnienia poszczególnych elementów stosunku pracy.

W licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy prezentował pogląd, że nie każde zatrudnienie musi mieć charakter pracowniczy (por. wyrok SN z 9 grudnia 1999 r., I PKN 432/99). O wyborze rodzaju podstawy prawnej zatrudnienia decydują zainteresowane strony (tak w wyroku SN z dnia 13 kwietnia 2000 r., I PKN 594/99). Jest też jasne, że o charakterze stosunku prawnego nie decyduje nazwa zawartej umowy.

Należy stwierdzić, że poprawne ustalenia Sądu Okręgowego jednoznacznie wskazują na cywilnoprawny charakter wykonywanego zatrudnienia. Z tej przyczyny nie można więc uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Uwagi dotyczące złej jakości świadczonej pracy nie mogą być uznane za mobbing.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone należy uznać za bezstronne i wszechstronne, co nie potwierdza zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Można więc stwierdzić, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu i nie zostały naruszone wskazane w skardze przepisy prawa materialnego i postępowania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

